

První list Petřův

Desátá část

1P 3,13-18

1. Když křesťan horlí pro dobro, nemusí se bát (verše 13-15a)

Obecně platí, že nikdo neubližuje lidem, kteří se snaží konat dobré a prospěšné věci. Když budou křesťané poctivě pracovat a pomáhat, kde se dá, mají reálnou naději, že jim lidé ubližovat nebudou.

Není to tak ale samozřejmě vždy. Právě křesťané se mohou dostat do situace, kdy se jim druzí budou posmívat a ubližovat jim právě proto, že dělají dobré věci, že žijí spravedlivě, že jsou věrni Pánu Ježíši Kristu. Pokud křesťané trpí pro spravedlnost, platí o nich, že jsou „blahoslaveni“ (Ř. MAKARIOI, verš 14). Je to stejné slovo a stejná myšlenka jako v Kristově Kázání na hoře: *“Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, nebo jejich jest království nebeské.”* (Mt 5,10 BKR) Ti, kdo trpí pro spravedlnost, jsou z Božího pohledu šťastní, i když si tak momentálně vůbec nepřipadají. Mají důvod ke zvláštní radosti, protože jsou Božími služebníky, podobně jako kdysi proroci (sr. Mt 5,11n).

Druhá část verše 14 a první část verše 15 se nápadně podobají textu Iz 8,12-13: *“Neříkejte zrada všemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojí, toho vy se nebojte a nestrachujte.”* *Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte.”* (Iz 8,12n ČEP) Apoštol zde evidentně na toto místo Písma odkazuje. Ve druhé části verše 14 překládá Bible kralická hodně doslovně: *“Strachu pak jejich nebojte se, ...”* Tato slova lze chápat jednak ve smyslu, v jakém překládá Český ekumenický překlad, tedy: *“Strach z nich ať vás neděsí ...”* Křesťané se nemají bát svých protivníků. Nebo tato slova můžeme chápat v tom smyslu, že křesťané se nemají bát toho, čeho se bojí nevěřící. Nemají se nechat ovládat stejnými obavami, které ovládají lidi tohoto světa. Například strachem ze zesměšnění a utrpení.

Ve svých srdcích mají posvěcovat Pána Ježíše Krista (sr. *“Hospodina zástupů samého posvěcujte; ...”* (Iz 8,13 BKR) Jeho mají ctít jako svého Pána a Boha. Jemu věřit, jeho poslouchat. Jeho mají brát vážněji než všechny, kdo jim nahánějí strach.

2. Být vždy připraveni dát odpověď nevěřícím (verše 15b-16)

Křesťané mají být vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by se jich vypytał na jejich naději. Slovo „odpověď“ ve verši 15 je překladem slova APOLOGIA, kterého se užívalo k označení obhajoby u soudu. Apoštol tu má tedy možná mysli i situaci, kdy je křesťan pro svou víru obviňován a má se

hájit. Být v takové situaci přitom nemuselo nutně znamenat, že křesťan byl u soudu. Pán Ježíš nabádal své učedníky, aby si v situacích, kdy jsou pro svou víru u soudu, nedělali starosti, co budou mluvit. Slíbil jim, že přímo na místě jim bude dáno, co mají říkat (sr. Mt 10,19n; Mk 13,11; L 12,11n; L 21,14n).

Zde apoštol nemluví o tom, co mají křesťané tazatelům odpovídat. Mluví však o tom, jak mají odpovídat. Vypadá to tak, že důraz je zde spíše na připravenosti samotných křesťanů k odpovídání, než na připravenosti obsahu odpovědi (i když obsah odpovědi je nepochybně velmi důležitý). Nejde o to, aby křesťané odpovídali tazatelům chytře. Jde o to, aby jim odpovídali v duchu Kristově (sr. Mt 11,29). A to je duch, který se projevuje právě tou tichostí a uctivostí (dosl. “bázní”, Ř. FOBŮ, v. 16). V Kristovu duchu křesťané unesou i dotěrné otázky ohledně své naděje. A mohou na ně odpovědět věcně a slušně.

Křesťané mají mít dobré svědomí v tom smyslu, že vedou poctivý život a nepáchají nic nekalého. To se samozřejmě musí odrazit i v jejich odpovědích na otázky nevěřících. Sám způsob jejich odpovědi může zahanbit ty, kdo je kvůli jejich způsobu života urážejí. *“Neboť já vám dám řeč i moudrost, kterou nedokáže přemoci ani vyvrátit žádný váš protivník.”* (L 21,15 ČEP)

3. Je lepší trpět za činění dobra než za činění zla (verše 17-18)

Když už mají křesťané trpět (když by to Bůh chtěl), tak ať je to kvůli tomu, že činí dobro. Ať ale netrpí kvůli tomu, že činí zlé věci. Když trpí pro spravedlnost, tak jsou blahoslavení - z Božího pohledu šťastní. Ale trpět pro špatné činy není žádná sláva (sr. 1P 2,19n; 4,14-16).

Podobně i Kristus trpěl, ačkoliv sám byl spravedlivý. Trpěl za hříchy těch, kdo nebyli spravedliví. Mezi tyto kdysi nespravedlivé patřili i adresáti Petrova dopisu. I za ně Kristus umíral. Kristus umíral za naše hříchy, aby nás přivedl k Bohu. Aby nám umožnil mít s Bohem blízký vztah, ve kterém nám dříve bránily naše hříchy.

Tělesně byl Kristus na kříži usmrcen. Duchem byl však oživen. Slovo přeložené jako “Duchem” (Ř. PNEUMATI, v. 18), patrně označuje Ducha svatého. Jeho mocí byl Kristus oživen a vzkříšen (sr. Ř 1,4; 8,11).